

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina-Kaping Pitu Laodikia - Nomer Telu

Kebon Anggur Abang

Jeff Pippenger

2025-12-03

Kita ngakhiri artikel sadurungé kanthi pitakon, “Kanthi konsep-konsep iki wis katetepaké, pitakonan bisa diajokaké, kepiyé déné ing 9/11 kitab Yoèl dadi pesen sing diidentifikasi déning Pétrus ing Pentakosta?”

Pétrus nedahaké yèn Yoèl lagi katetepaké ing dina Pentakosta, yaiku sawijining titik wektu sing nandhani pungkasané mangsa Pentakosta. Ing mangsa Pentakosta ana kawujudan Roh Suci ing wiwitan, banjur ana kawujudan Roh Suci sing luwih gedhé ing pungkasané. Kanthi pracaya lan mangertèni yèn Kitab Suci lan Rohing Ramalan padha nerapaké Yoèl marang wektu udan pungkasan, kita bisa mangertèni yèn kitab Yoèl dadi bebener saiki ing 9/11; lan yèn saben unsur saka kitab iku bakal ngandika langsung ngenani sajarah kenabian sing diwiwiti ing 9/11 terus nganti lan kalebu pitu pageblug pungkasan, kang déning Yoèl diarani “dinané Pangéran.”

Kaya kang dilambangaké déning taun 1888, ing 9/11 panyajèning piweling Laodikia dadi kayektèn panggodhèan kang lumaku ing wektu iku. Yesaya nglambangaké piweling kang padha iku ing pasal sèket wolu kanthi swara kalasangka kang nduduhaké marang umating Allah kaluputan-kaluputané. “Dina” nalika Yesaya wiwit ngunggahaké swarané kaya kalasangka iku ya dina kang padha nalika dhèwèké ngidungaké kidung bab pakebonan anggur.

Ing dina iku, Padha ngidungna marang dheweke, Kebon anggur saka anggur abang. Aku iki Sang Yehuwah kang ngreksa iku; saben wayah Aku bakal nyirami iku, supaya aja ana kang ngrusak iku; Aku bakal ngreksa iku rina lan wengi. Bebendu ora ana ana ing Aku: sapa kang arep ngadhepake eri lan semak marang Aku ana ing peperangan? Aku bakal nempuh liwat ing antarane, Aku bakal ngobong iku bebarengan. Utawa wong iku supaya nyekel pangwasaningSun, supaya bisa damel tentrem karo Aku; lan dheweke bakal damel tentrem karo Aku. Dheweke bakal ndadekake wong-wong kang asalé saka Yakub padha njupuk oyot: Israel bakal mekar lan metu tunase, sarta ngebaki saklumahing bumi nganggo woh. Yesaya 27:2–6.

“Israel” rohani modern bakal mekar lan semi, lan ngebaki lumahing jagad nganggo woh” sajrone mangsa udan pungkasan, awit udan wiwitan njalari tetuwuhan semi lan mekar, dene udan pungkasan ngasilaké woh. Nalika gedhong-gedhong New York ambruk ing 9/11, malaékat kang rosa saka Wahyu wolulas tumedhak lan udan pungkasan wiwit nyiprati. Ing wektu iku para juru pangawasé Allah kudu ngunèkaké slomprèt marang pasamuwan Laodikia. Pesené Yesaya kang nandhai dosa-dosané umaté Allah uga dadi kidhung bab

pakebonan anggur abang. Pasal kapisan saka Yoèl iku ya pesen mau piyambak.

Pangandikané Pangéran kang tumuju marang Yoèl, putrané Pethuèl.

Rungokna iki, hé para wong tuwa, lan pasangna kupingmu, hé sakèhé para pandhudhuking nagara. Apa iki tau kelakon ing jamanmu, utawa malah ing jamané para leluhurmu? Critakna iki marang anak-anakmu, lan anak-anakmu supaya nyritakaké marang anak-anaké, lan anak-anaké marang turunan liyané.

Apa kang kari déning ulat palmer, dipangan déning walang; lan apa kang kari déning walang, dipangan déning ulat canker; lan apa kang kari déning ulat canker, dipangan déning ulat caterpillar.

Tangia, hé para wong mendem, lan padha nangisa; sarta padha nggero, hé kabèh wong sing ngombé anggur, amarga saka anggur anyar; awit iku wis kapunpedhot saka cangkemmu.

Amarga ana sawijining bangsa teka munggah nglawan tanah-Ku, gagah prakosa lan tanpa cacahing, untuné kaya untuné singa, lan dhèwèké nduwèni untu gerahamé singa gedhé. Dhèwèké wis ngrusak wit anggur-Ku lan nguliti wit anjir-Ku; wis digawé gundhul babar pisan lan dibuwang; pang-pangé dadi putih. Padha nggresula kaya sawijining prawan kang ngagem bagor, merga saka bojone nalika isih enom. Pisungsung dhaharan lan pisungsung ombèn-ombèn kapendhet saka padalemané Pangéran; para imam, para abdiné Pangéran, padha sungkawa. Pategalan wis rusak, tanah padha nggresula; amarga gandum wis sirna, anggur anyar wis asat, lenga dadi susut.

He para wong tani, padha isinana; he para pangrumat pakebon anggur, padha sambata, marga saka gandum lan jelai; awit panèn ing pategalan wus sirna. Wit anggur wis garing, lan wit anjir saya lesu; wit delima, wit kurma uga, lan wit apel, iya samono uga sakehing wit-witan ing pategalan, padha layu: awit kabungahan wus layu saka anak-putuning manungsa.

Padha nggegirisen awakmu lan padha nangisa, hé para imam; padha nggero-ngeroa, hé para abdi misbyah; padha mrenea, turua sewengi muput nganggo bagor, hé para abdiing Allahku; awit kurban dhaharan lan kurban ombèn-ombèn katulak saka padalemané Allahmu. Sucèkna pasa, padha ngundang pasamuwan suci; kumpulna para pinituwa lan sakehing wong kang manggon ing nagara menyang ing padalemané Sang Yehuwah Allahmu, lan sesambata marang Sang Yehuwah: Adhuh, dinané iku! awit dinané Sang Yehuwah wis cedhak, lan bakal teka kaya karusakan saka Kang Mahakuwasa. Apa dudu panganan wis kapethuk saka ing ngarepé mripat kita, mangkono uga kabungahan lan kasenangan saka padalemané Allah kita? Winih-winih wis bosok ana ing sangisoré bongkahan-bongkahan lemahé, lumbung-lumbung dadi suwung, gudhang-gudhang padha ambruk; awit gandumé wis alum. Kéwan-kéwan iku sesambat kepriyé! Balaning sapi padha bingung, awit ora ana pangonané; mangkono uga kumpulané wedhus padha katumpes.

Dhuh Pangéran, kawula badhé sesambat dhateng Paduka: awit geni sampun nglebur pasabinan ing ara-ara samun, lan ilating geni sampun ngobong sadaya wit-witan ing pategalan. Kéwan-kéwan ing pategalan ugi sesambat dhateng Paduka: awit kali-kali toya sampun asat, lan geni sampun nglebur pasabinan ing ara-ara samun. Yoèl 1:1–20.

Bab kapisan saka Yoèl ngandharaké bab karusakaning pakebonan angguré Allah. Yesaya netepaké “dina iku” minangka dina nalika udan pungkasan wiwit tumurun, awit ing dina iku tetuwuhan wiwit mekar lan metu pucuk. Kasunyatan manawa Yesaya ngandhani kita yèn umaté Allah bakal “ngoyot,” “mekar lan metu pucuk,” lan ngebaki bumi nganggo “woh” iku nggambaraké sawijining sajarah maju lumantar telung langkah. Sawijining tetuwuhan “ngoyot” ana ing lemah. Mula, “ngoyot” ateges madeg ing ndhuwuring lemah, yaiku lantai dhasar utawa pondhasi. Wong-wong sing “metu saka Yakub” “ngoyot,” banjur wong-wong mau kasebut “Israel.” Wong-wong sing metu saka pengalaman Laodikia banjur kasebut wong-wong Filadelfia, sanadyan kanggo njaga pengalaman iku dibutuhaké kamenangan ing sajroning sawijining proses panyoba kang pungkasané tekan ing hukum Minggu.

Sesambetan kenabian antarané Yakub, (sang panyalin) lan Israel, (sang menang) nedahaké yèn ing 9/11 wong-wong sing “ngoyot” kanthi bali marang dhasar-dhasar iku, ana ing kono lan nalika iku uga mlebu ing sesambetan prajanjian. Miturut pralambang kenabian, owahé jeneng iku minangka lambang sawijining prajanjian, kaya kang katuduhaké déning Abram dadi Abraham, Sarai dadi Sarah, Yakub dadi Israel, lan liya-liyané. Ing ayat iku, wong-wong sing bali marang kayektèn-kayektèn dhasar sing lawas ing 9/11 mlebu ing sesambetan prajanjian nalika udan wiwit ngasilaké kembang lan pucuk-pucuk. Ing wektu undhang-undhang Minggu, saindenging jagad bakal kapenuhan “woh”, amarga ing wektu iku udan banjur diwutahaké tanpa ukuran.

Yesaya kudu sarujuk karo Yesaya, lan mesthi uga karo kabeh para nabi liyane, nanging Yesaya kudu ngangkat swarané kaya slompret lan nedahaké dosa-dosané para Adventis Dina-Pitu Laodikia ing konteks kidung bab kebon anggur. Kidung iku dilagokaké déning Gusti Yesus ana ing pasemon bab kebon anggur. Kebon anggur iku ndadèkaké Panjenengané nangis nalika Panjenengané, kanggo pungkasan kaliné sadurungé salib, nyawang metu marang Yerusalem; awit Panjenengané ngerti yèn Israèl kuna wis tekan pungkasaning mangsa pangadilané lan lagi diliwati minangka umat prajanjiané Allah. Ing wektu sing padha Kristus lagi mlebu ing sajroning prajanjian karo sawijining umat sing bakal ngasilaké woh-wohan sing pantes saka kebon angguré Allah. Apa déné crita kebon angguré Yosua ing wiwitan utawa crita kebon angguré Gusti Yesus ing pungkasan, wong-wong sing dadi umat prajanjian anyar iku minangka pralambang saka satus patang puluh papat ewu.

Kristus ngandika bab pameca pategesan kebon angguring Yesaya, mekaten ugi Sister White.

“Pasemon bab pakebonan anggur iku ora mung tumrap bangsa Yahudi waé. Ing kono ana piwulang kanggo kita. Pasamuwan ing generasi iki wis diparingi déning Gusti Allah hak-hak istimewa lan berkah-bekah kang agung, lan Panjenengané ngarep-arep wohing pambalesan kang sapadan.” Christ Object Lessons, 296.

Migunani manawa maca perangan wacana kang nuntun marang pratelan pungkasan saka Rohing Ramalan.

“Bab 23—Kebon Angguré Pangéran”

“Bangsa Yahudi”

Pasemon bab anak loro banjur diterusaké déning pasemon bab kebon anggur. Ing kang siji, Kristus wis ngetokaké ana ing ngarepé para guru wong Yahudi pentinge mituhu. Ing kang sijiné, Panjenengané nuding marang berkah-berkah kang lubèr sing wis diparingaké marang Israèl, lan lumantar iku Panjenengané nedahaké tuntutaning Allah tumrap katumrapan mituhuné wong-wong mau. Panjenengané ngetokaké ana ing ngarepé wong-wong mau kamulyaning ancasé Allah, kang lumantar katumrapan mituhu bisa uga wis kawujud déning wong-wong mau. Kanthi nyingkiraké selubung saka mangsa ngarep, Panjenengané nedahaké kepriyé déné, marga saka gagal nggenepi ancasé Panjenengané, kabèh bangsa iku lagi ngilangaké berkahé Panjenengané, lan nggawa karusakan tumrap awaké dhéwé.

“‘Ana sawijining juragan omah,’ pangandikané Kristus, ‘kang nandur kebon anggur, banjur dipageri sakubengé, digawèkaké panggonan ngempit anggur ana ing kono, lan yasa menara, banjur disewakaké marang para panggarap, lan budhal menyang nagara kang adoh.’”

Gambarane pakebonan anggur iki kaparingaké déning nabi Yesaya: “Saiki aku bakal ngidungaké marang Kang Dakasihi sawijining kidung bab Kang Dakasihi ngenani pakebonan anggur-Né. Kang Dakasihi kagungan sawijining pakebonan anggur ana ing sawijining bukit kang subur banget; lan Panjenengané masangi pager, sarta mbuwangi watu-watuné, lan nanduri nganggo wit anggur pilihan, sarta yasa menara ana ing satengahé, lan uga damel papan pemeresan anggur ana ing kono; lan Panjenengané ngarep-arep supaya iku ngasilaké woh anggur.” Yesaya 5:1, 2.

“Wong tani milih sapecak lemah saka ara-ara samun; lemah iku dipageri, diresiki, lan diolah, banjur ditanduri wit anggur pilihan, kanthi ngarep-arep panèn kang lubèr. Ing kaunggulan sapecak lemah iki tinimbang tanah gersang kang ora diolah, dhèwèké ngarep-arep yèn lemah iku bakal ngluhuraké dhèwèké kanthi ngetokaké asil saka pangreksané lan rekasané ing ngolahé. Mangkono uga Gusti Allah wus milih sawijining umat saka ing donya supaya dilatih lan dididik déning Kristus. Nabi ngandika, ‘Kebon anggure Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah iku brayat Israèl, lan wong-wong Yehuda iku tanduran kang ndadèkaké keparengé.’ Yesaya 5:7. Marang umat iki Gusti Allah wus maringi hak-hak istimewa kang gedhé, mberkahi wong-wong mau kanthi lubèring kasaéané. Panjenengané ngarep-arep supaya wong-wong mau ngormati Panjenengané kanthi ngasilaké woh. Wong-wong mau kuduné mbabar pranatan-pranatan Kratoné. Ing satengahing donya kang wus tiba lan kebak piala, wong-wong mau kuduné makili wataké Gusti Allah.”

“Minangka pakebonan anggur kagunganing Pangéran, wong-wong mau kuduné ngasilaké woh kang satemené béda saka wohé bangsa-bangsa kapir. Bangsa-bangsa

panyembah brahala iku wis nyerahaké awaké marang panggawé duraka. Pameksa lan kadurjanan, srakah, panindhesan, lan laku-laku kang paling rusak, dilakoni tanpa kekendelan. Piala, kacemaran, lan kasangsaran iku dadi wohé wit kang rusak. Ing kontras kang cetha, woh kang kaasilaké déning wit anggur tanduraning Allah kuduné mangkono béda.”

“Iku dadi hak istimewa bangsa Yahudi kanggo makili wataking Allah kaya déné kang wus kaparingaké marang Musa. Minangka wangsulan tumrap pandongané Musa, ‘Tuduhna kamulyanPaduka dhateng kawula,’ Pangéran wus janji, ‘Ingsun bakal ndadèkaké sakehing kabecikan-Ku lumampah ana ing ngarepmu.’ Exodus 33:18, 19. ‘Banjur Pangéran lumampah ana ing ngarepé, sarta ngandika: Pangéran, Pangéran Allah, kang kebak sih-rahmat lan welas asih, sabar, lan lubèr ing kabecikan lan kayektèn, kang ngugemi sih-rahmat tumrap éwonan, ngapura kaluputan lan panerak lan dosa.’ Exodus 34:6, 7. Iki woh kang dikersakaké Allah saka umat-Nya. Ing kasucèning wataké, ing kasantosaning uripé, ing sih-rahmaté lan katresnané kang lembah manah sarta welas asihé, wong-wong mau kudu nduduhaké yèn ‘angger-anggeré Pangéran iku sampurna, ngowahi jiwa.’ Psalm 19:7.”

“Liwat bangsa Yahudi iku wus dadi maksudé Allah kanggo maringi berkah kang lubèr marang sakèhé bangsa. Liwat Israèl, dalan iku kudu disawisaké kanggo panyebaran pepadhangé marang saindenging jagad. Bangsa-bangsa ing donya, amarga ngetutaké laku-laku kang rusak, wus kelangan kawruh bab Allah. Nanging, ing sih-rahmaté, Allah ora nyirnakaké wong-wong mau saka anané. Panjenengané ngersakaké maringi wong-wong mau kalodhangan supaya padha wanuh marang Panjenengané lumantar pasamuwané. Panjenengané netepaké yèn prinsip-prinsip kang kaandharaké lumantar umaté kudu dadi sarana kanggo mulihaké gambar moralé Allah ana ing manungsa.”

“Tumrape kasampurnaning ancas punika Gusti Allah nimbali Abraham medal saking antawisipun para sanak-seduluré ingkang nyembah brahala lan dhawuh supados piyambakipun manggen wonten ing tanah Kanaan. ‘Saka kowé Ingsun bakal ndadèkaké sawijining bangsa gedhé,’ ngandika Panjenenganipun, ‘lan Ingsun bakal mberkahi kowé, sarta ndadèkaké jenengmu misuwur; lan kowé bakal dadi berkah.’ Purwaning Dumadi 12:2.

“Para turunane Abraham, Yakub lan turun-temurune, kagawa mudhun menyang Mesir supaya ana ing tengahing bangsa gedhé lan duraka iku padha bisa mratelakaké prinsip-prinsip Kratoning Allah. Integritas Yusuf lan pakaryané kang nggumunaké ing ngreksa uripé sakabèhé bangsa Mesir minangka pralambang tumrap uripé Kristus. Musa lan akèh wong liyané padha dadi seksi-seksiné Allah.

“Nalika ngirid metu Israel saka Mesir, Pangéran malih nduduhaké pangwaos lan sih-rahmat-Iya. Pakaryan-pakaryan-Iya kang nggumunaké ana ing panylametané wong-wong mau saka pangawulan lan panggènan-Iya tumrap marang wong-wong mau sajroning lelampahané ngliwati ara-ara samun, iku dudu mung kanggo kapentingané wong-wong mau piyambak. Kabèh iki kudu dadi sawijining piwulang nyata tumrap bangsa-bangsa ing sakiwa-tengené. Pangéran nglairaké Sarirané minangka Allah kang

ngluwihi sakabèhé panguwasa lan kaluhuraning manungsa. Tandha-tandha lan kaélok-an-kaélok-an kang katindakaké-Iya kanggo umat-Iya nduduhaké pangwaos-Iya ngungkuli alam lan ngungkuli para gedhé ing antarané wong-wong kang nyembah alam. Allah lumampah ngliwati tanah Mesir kang gumunggung, kaya enggoné Panjenengané bakal ngliwati bumi ing dina-dina wekasan. Kanthi geni lan prahara, lindhu lan pati, AKU INGSUN kang Mahabesar nebus umat-Iya. Panjenengané ngirid wong-wong mau metu saka tanah pangawulan. Panjenengané nuntun wong-wong mau ngliwati ‘ara-ara samun kang gedhé lan nggegirisi, kang ana ula-ula mawa geni, kalajengking, lan katiga.’ Deuteronomy 8:15. Panjenengané ngedalaké banyu kanggo wong-wong mau saka ‘watu kresik kang atos,’ lan maringi pangan marang wong-wong mau kanthi ‘ganduming swarga.’ Psalm 78:24. ‘Amarga,’ pangandikané Musa, ‘pandumané Pangéran iku umat-Iya; Yakub iku péranganing warisan-Iya. Panjenengané manggihaké dhèwèké ana ing tanah ara-ara samun, lan ana ing ara-ara samun kang suwung lan nggereng; Panjenengané nuntun dhèwèké mubeng-mubeng, Panjenengané memulang dhèwèké, Panjenengané njaga dhèwèké kaya manik ing netra-Iya. Kaya manuk garudha ngugah susahé, nglayang ana ing sadhuwuring anak-anaké, ngembangaké swiwiné, njupuk anak-anaké mau, lan nggendhong ana ing swiwiné: mangkono Pangéran piyambak kang nuntun dhèwèké, lan ora ana allah manca kang nunggil karo Panjenengané.’ Deuteronomy 32:9–12. Mangkono Panjenengané ngirid wong-wong mau marang Sarirané piyambak, supaya wong-wong mau padha manggon kaya ana ing sangisoring ayomé Kang Mahaluhur.”

Kristus iku pamimpinipun para putraning Israèl sajroning lelampahanipun ngliwati ara-ara samun. Kasalubung ing sajroning tugu méga ing wayah awan lan tugu geni ing wayah bengi, Panjenenganipun nuntun lan ngarahaken tiyang-tiyang mau. Panjenenganipun ngreksa wong-wong mau saking sakehing bebaya ing ara-ara samun, Panjenenganipun nggawa wong-wong mau lumebet ing tanah prasetya, lan ana ing ngarsaning sakehing bangsa kang ora ngakoni Gusti Allah Panjenenganipun netepaken Israèl dados kagunganipun piyambak ingkang pinilih, pakeboning anggur kagunganipun Pangéran.

“Menyang bangsa iki kapitadosake pangandikaning Allah. Wong-wong mau dipageri déning pranatan-pranataning angger-anggeré, yaiku asas-asas kayektèn, kaadilan, lan kasucèn kang langgeng. Mituhu marang asas-asas iki mesthiné dadi pangreksané, awit iku bakal nylametaké wong-wong mau saka ngrusak awaké dhéwé lumantar laku dosa. Lan kaya menara ing kebon anggur, Allah ngedegaké Padalemané kang suci ana ing satengahing nagara iku.”

“Kristus iku Piwulangé wong-wong mau. Kaya Panjenengané biyèn wus nunggil karo wong-wong mau ing ara-ara samun, mangkono uga Panjenengané tetep dadi Guru lan Panuntuné. Ana ing Tarub Suci lan Padaleman Suci, kamulyan Panjenengané mantep ana ing shekinah suci ing sadhuwuré tutup pangruwating dosa. Marga saka kapentingané wong-wong mau, Panjenengané tanpa kendhat ngatingalaké kasugihaning sih katresnan lan kasabarané.”

Gusti Allah ngersakaké ndadèkaké umat-Nya, Israèl, dadi pamuji lan kamulyan. Saben kauntungan rohani wis diparingaké marang wong-wong mau. Gusti Allah ora nyegah apa-apa kang becik tumrap pambentukan watak sing bakal ndadèkaké wong-wong mau dados wakil-wakilé Panjenengané piyambak.

“Pamesthènipun dhateng angger-anggering Allah badhé ndadosaken piyambakipun dados kaélokaning kamakmuran wonten ing ngarsaning bangsa-bangsa ing donya. Panjenenganipun ingkang saged maringi kawicaksanan lan kaprigelan wonten ing sedaya pakaryan ingkang alus badhé tansah dados Guruipun, lan badhé ngluhuraken saha ngangkat drajatipun lumantar pamesthèn dhateng angger-anggeripun. Manawi sami manut, piyambakipun badhé kasimpen saking lelara ingkang nyerang bangsa-bangsa sanès, lan badhé kaparingi berkah awujud kakiyataning budi. Kamulyaning Allah, kaluhuran saha panguwaosipun, kedah kababar wonten ing sedaya kamakmuranipun. Piyambakipun kedah dados karajaning para imam saha para pangéran. Allah nyawisaken dhateng piyambakipun saben sarana supados dados bangsa ingkang paling ageng wonten ing bumi.”

“Kanthi cara kang paling cetha, Kristus lumantar Musa wus netepake ana ing ngarsane wong-wong mau ancasing Allah, lan wus njlentrehake kanthi gamblang syarat-syarat kamakmurané. ‘Kowé iku umat kang suci kagungané Pangéran Allahmu,’ pangandikané; ‘Pangéran Allahmu wus milih kowé supaya dadi umat kang kagungané piyambak, ngungkuli sakèhé bangsa kang ana ing lumahing bumi.... Mulané sumurupen yèn Pangéran Allahmu, Panjenengané iku Allah, Allah kang setya, kang netepi prajanjian lan sih-kadarman tumrap wong-wong kang padha tresna marang Panjenengané lan netepi dhawuh-dhawuhé nganti sewu turun-temurun.... Mulané kowé kudu netepi dhawuh-dhawuh, pranatan-pranatan, lan paugeran-paugeran, kang dakdhawuhaké marang kowé ing dina iki, supaya koklakoni. Awit bakal kalakon, manawa kowé ngrungokaké paugeran-paugeran iki, lan netepi, sarta nglakoni, yèn Pangéran Allahmu bakal netepi marang kowé prajanjian lan sih-kadarman kang wus diprasetyakaké marang para leluhurmu; lan Panjenengané bakal nresnani kowé, lan mberkahi kowé, lan ndadèkaké kowé saya akeh: Panjenengané uga bakal mberkahi wohing guwamu, lan wohing tanahmu, gandummu, lan anggurmu, lan lenga zaitunmu, tambahe sapi-sapimu, lan pepanthaning wedhusmu, ana ing nagara kang wus diprasetyakaké marang para leluhurmu arep diparingaké marang kowé. Kowé bakal diberkahi ngungkuli sakèhé bangsa.... Lan Pangéran bakal nyingkiraké saka kowé sakehing lelara, lan ora bakal numpangkaké marang kowé siji waé saka penyakit ala ing Mesir, kang wis koksumurupi.’ Pangandharing Torèt 7:6, 9, 11–15.”

“Yèn wong-wong iku gelem netepi dhawuh-dhawuhé, Gusti Allah janji bakal maringi wong-wong mau gandum kang paling becik, lan ngetokaké madu saka ing parang. Kanthi umur dawa Panjenengané bakal maringi kacukupan marang wong-wong mau, lan nduduhaké karahayoné.”

“Liwat pambangkangan marang Gusti Allah, Adam lan Hawa wus kelangan Eden, lan awit saka dosa saindenging bumi kena ing ipat-ipat. Nanging manawa umaté Gusti

manut marang piwulangé, tanahé bakal dibalèkaké dadi subur lan endah. Gusti Allah piyambak maringi pituduh marang wong-wong mau bab panggaraping lemah, lan wong-wong mau kudu bebarengan nyambut gawé karo Panjenengané ing pambalèkaké mau. Mangkono tanah saindengingé, kang ana ing sangisoré panguwasané Gusti Allah, bakal dadi piwulang nyata bab kayektèn rohani. Kaya déné kanthi manut marang angger-angger alamé Panjenengané bumi bakal ngasilaké kasugihané, mangkono uga kanthi manut marang angger-angger moralé Panjenengané, ati umaté kudu nggambaraké sipat-sipat bawané. Malah para kapir bakal ngakoni kaluhurané wong-wong sing ngladèni lan nyembah Gusti Allah kang gesang.”

“‘Lah,’ pangandikane Musa, ‘aku wis mulangaké marang kowé pranatan-pranatan lan pepakon-pepakon, kaya déné dhawuhé Pangéran, Allahku, marang aku, supaya kowé nglakoni mangkono ana ing tanah kang koktuju kanggo kokduwèni. Mulané, padha ngélingana lan lakonana iku; awit iki bakal dadi kawicaksananmu lan pangertenmu ana ing ngarsané para bangsa, kang bakal krungu kabèh pranatan iki, sarta bakal matur, Satemené, bangsa gedhé iki iku umat kang wicaksana lan duwé pangerten. Awit bangsa endi kang mangkono gedhéné, kang Allahé cedhak marang wong-wongé kaya Pangéran, Allah kita, ing samubarang kang kita sesambati marang Panjenengané? Lan bangsa endi kang mangkono gedhéné, kang nduwé pranatan-pranatan lan pepakon-pepakon kang satuhu adil kaya sakèhé angger-angger iki, kang dakaturaké ana ing ngarepmu ing dina iki?’ Ulangan 4:5–8.

“Para putraning Israèl kudu ngrebut sakabèhé tlatah kang wus katetepaké déning Allah kanggo wong-wong mau. Bangsa-bangsa kang nampik pangibadah lan pangabekti marang Allah kang sajati kudu katundhung saka pamanggonané. Nanging iku dadi karsané Allah, yèn lumantar panyingkapan wataké lumantar Israèl, manungsa katarik marani Panjenengané. Marang sakèhé jagad, undhangan Injil kudu diwènèhake. Lumantar piwulang bab pangibadah kurban, Kristus kudu kaluhuraké ana ing ngarepé para bangsa, lan kabèh wong kang gelem mandeng marang Panjenengané bakal urip. Saben wong kang, kaya Rahab wong Kanaan lan Rut wong Moab, mratobat saka nyembah brahala marang pangibadah marang Allah kang sajati, kudu manunggal karo umat pilihané. Nalika cacahé Israèl saya tambah, wong-wong mau kudu ngluhuraké wates-watesé, nganti karajané ngrangkul jagad kabèh.”

“Gusti Allah kersa ndadosaken sakèhé bangsa ana ing sangisoring pamaréntahaning sih-kadarmané. Panjenengané kersa supados bumi kapenuhan kabingahan lan katentreman. Panjenengané nitahaké manungsa kanggé kabagyan, lan Panjenengané ngangen-angen ngisi ati manungsa kanthi tentreming swarga. Panjenengané kersa supados kulawarga-kulawarga ing bumi dados pralambang saking kulawarga ageng ing swarga.

“Nanging Israel ora netepi maksudipun Allah. Pangéran ngandika, ‘Aku wus nandur kowé dadi wit anggur kang becik, kabèh wiji kang murni: mulané kepriyé kowé malih dadi tanduran rusak saka wit anggur manca ana ing ngarsaningSun?’ Yeremia 2:21. ‘Israel iku wit anggur kang tanpa isi, metokaké woh kanggo awaké dhéwé.’ Hosea 10:1.

‘Saiki, hé para pedunungé Yérusalèm lan wong-wong Yéhuda, mugi karsaa ngadili antaraning Aku lan kebon anggurKu. Apa manèh kang bisa katindakaké kanggo kebon anggurKu, kang durung Daklakoni ana ing kono? Yagéné, nalika Aku ngarep-arep supaya metokaké woh anggur, malah metokaké woh anggur alas? Saiki, sumangga; Aku bakal ngandhani kowé apa kang bakal Daklakoni marang kebon anggurKu: pageré bakal Daktundhung, temah bakal dipangan tandhes; témboké bakal Dakrubuhaké, temah bakal diidak-idak; lan Aku bakal ndadèkaké gersang; ora bakal dipruning utawa digaru, nanging eri lan semak bakal thukul ana ing kono: méga-méga uga bakal Dakdhawuhi supaya ora ngetokaké udan tumrapé. Amarga ... Panjenengané ngarep-arep kaadilan, nanging lah panindhésan; ngarep-arep kabeneran, nanging lah pitembungan.’ Yésaya 5:3-7.”

“Gusti Allah lumantar Nabi Musa wus ndhawuhaké marang umaté bab asilé ketidaksetyan. Sarana ora gelem netepi prejanjiané, wong-wong mau bakal misahaké awaké dhéwé saka uripé Allah, lan berkahé ora bisa tumeka marang wong-wong mau. ‘Padha nggatèkna,’ pangandikané Musa, ‘supaya kowé aja nganti lali marang Pangeran Yehuwah Allahmu, kanthi ora netepi pepakoné, pranatan-pranatané, lan katetepané, kang dakdhawuhaké marang kowé ing dina iki: supaya aja nganti nalika kowé wus mangan lan wareg, lan wus mbangun omah-omah kang becik lan manggon ana ing kono; lan nalika kompolan sapi lan wedhusmu saya akèh, lan sliramu lan emasmu saya tambah, lan samubarang kang kokduwèni saya akèh; banjur atimu dadi gumunggung, lan kowé lali marang Pangeran Yehuwah Allahmu.... Lan kowé ngucap ing atimu, Kakuwatanku lan kasektèné tanganku dhéwé kang ngasilaké kasugihan iki kanggo aku.... Lan bakal kelakon, manawa kowé temen-temen lali marang Pangeran Yehuwah Allahmu, banjur mlaku manut allah-allah liyané, lan ngabekti marang iku, sarta nyembah marang iku, aku dadi seksi nglawan kowé ing dina iki yèn kowé temtu bakal sirna. Kaya bangsa-bangsa kang dirusak déning Pangeran ana ing ngarepmu, mangkono uga kowé bakal sirna; awit kowé ora gelem manut marang swarané Pangeran Yehuwah Allahmu.’ Pangandharing Toret 8:11-14, 17, 19, 20.”

“Piweling iku ora diindhahaké déning bangsa Yahudi. Wong-wong mau lali marang Allah, lan kelangan pangrasa marang kaluhuran hak istimewa sing dhuwur minangka para wakilé Panjenengané. Berkah-berkah sing wis padha tanpa ora nggawa berkah marang donya. Kabèh kauntungan sing diduwèni padha dienggo kanggo ngluhuraké awaké dhéwé. Wong-wong mau ngrampasi Allah saka paladosan sing dipengini saka wong-wong mau, lan ngrampasi sapepadhané manungsa saka tuntunan agama lan tuladha sing suci. Kaya para pedununging jagad sadurungé Prau Nuh, wong-wong mau nuruti saben pangangen-angening ati sing ala. Mangkono wong-wong mau ndadèkaké prakara-prakara suci katon kaya guyonan kosong, karo ngucap, ‘Pedalemané Pangéran, pedalemané Pangéran, iki’ (Yeremia 7:4), nanging ing wektu sing padha wong-wong mau lagi nyalahi gambaran wataking Allah, ngrèmèhake asmané, lan ngrusak sucining papan pasucèné.

Para panggarap kebon anggur sing wus kapasrahaké ngreksa pakebonané Sang Pangéran padha ora setya marang kapitadosan sing dipasrahaké marang wong-wong mau. Para

imam lan para guru dudu pandhidhik kang setya tumrap umat. Wong-wong mau ora tansah nduduhaké ing ngarepé umat kabecikan lan sih-kawelasané Allah sarta hak Panjenengané marang katresnan lan pangabdining wong-wong mau. Para panggarap iki ngupaya kamulyané dhéwé. Wong-wong mau kepéngin ngrebut woh-wohaning kebon anggur iku. Bab kang tansah dadi tetimbangané wong-wong mau yaiku narik kawigatèn lan pakurmatan marang awaké dhéwé.

“Kalepatan para pemimpin ing Israèl iki ora padha karo kalepataning wong dosa biyasa. Wong-wong iki ngadeg ana ing sangisoré kawajiban kang paling khidmat marang Gusti Allah. Wong-wong mau wus ngiket prasetyané kanggo mulang, ‘Mangkéné pangandikané Pangéran,’ lan nggawa kaunggulaning mituhu kang ketat menyang uripé ing laku saben dina. Nanging, tinimbang nglakoni mangkono, wong-wong mau malah nyawiyah Kitab Suci. Wong-wong mau ngetrapaké momotan abot marang manungsa, meksa upacara-upacara kang nyandhak saben léngkahing urip. Bangsa iku urip ing kahanan ora tentrem kang tanpa pedhot, awit padha ora bisa netepi sarat-sarat kang ditetepaké para rabi. Bareng padha weruh yèn pepakon-pepakon gawéan manungsa iku mokal kanggo ditetepi, banjur padha dadi sembrana tumrap pepakon-pepakoné Gusti Allah.

“Pangéran sampun paring piwulang dhateng umat-Nipun bilih Panjenenganipun punika ingkang kagungan pakebon anggur, lan bilih sadaya gadhahanipun kaparingaken dhateng piyambakipun minangka prekawis titipan supados kaanggé kagem Panjenenganipun. Nanging para imam tuwin para guru boten nindakaken pakaryaning kalenggahan suci piyambakipun kados dene sami ngatur kagunganipun Allah. Piyambakipun kanthi ajeg ngrampasi Panjenenganipun saking sarana tuwin wewengan ingkang dipitadosaken dhateng piyambakipun kagem majenging pakaryan-Nipun. Sipat srakah tuwin karemipun dhateng bandha ndadosaken piyambakipun katampik malah déning para bangsa kafir. Mekaten, donya bangsa-bangsa sanès kaparingan kalodhangan kanggé nyalahtegesi wataking Allah tuwin angger-angger Kraton-Nipun.

Kanthi manahing rama, Gusti Allah nahan sabar marang umaté. Panjenengané nyuwun kanthi welas-asih sing diparingaké lan welas-asih sing dipunpendhet. Kanthi sabar Panjenengané ngaturaké dosa-dosané ana ing ngarepé wong-wong mau, lan kanthi kasabaran ngentosi pangakoné. Para nabi lan utusan-utusan dikutus kanggo ngugemi tuntutané Gusti Allah marang para panggarap kebon anggur; nanging tinimbang ditampani, wong-wong mau malah dianggep mungsuh. Para panggarap kebon anggur nganiaya lan matèni wong-wong mau. Gusti Allah isih ngutus utusan-utusan liyané manèh, nanging padha nampa perlakuan sing padha kaya para utusan sing kapisan, mung waé para panggarap kebon anggur iku nduduhaké sengit sing luwih temen lan luwih mantep.

“Minangka upaya pungkasan, Gusti Allah ngutus Putra-É, sarèhné ngandika, ‘Wong-wong mau bakal ngurmati Putra-Ku.’ Nanging panolakané wis ndadèkaké wong-wong mau kebak rasa sengit lan dendam, mula padha matur ing antarané dhéwé, ‘Iki ahli warisé; ayo, padha dipatèni Panjenengané, lan warisané padha direbut.’ Sawisé

kuwi, kita bakal kèri kanggo ngrasakké kebon anggur iki, lan nindakaké apa waé sing kita karepake marang wohé.

“Para panguwasa Yahudi ora tresna marang Allah; mulane dheweke misahake awake dhewe saka Panjenengane, lan nampik sakehe panyuwunan lan pakaryan sih-rahmat Panjenengane tumuju marang sawijining pangrampungungan kang adil. Kristus, Sang Kekasihing Allah, rawuh kanggo netepake hak-hake Sing Kagungan patamanan anggur iku; nanging para panggarap patamanan mau nindakaké Panjenengane kanthi pakurmatan kang cetha dirèmèhake, pangucapé, Kita ora gelem wong iki mréntah ngungkuli kita. Dheweke meri marang kaéndahan wataké Kristus. Caranipun Panjenengane mulang adoh luwih luhur tinimbang carané wong-wong mau, lan dheweke wedi marang kasil Panjenengane. Panjenengane ngélingaké lan mbantah wong-wong mau, mbabarake kemunafikané, lan nedahaké marang wong-wong mau akibat kang mesthi saka lakuning tumindaké. Iki njalari dheweke dadi mendem nesu. Atiné perih merga panyaruwe kang ora bisa disirep utawa didhemenaké. Dheweke sengit marang pathokan kabeneran kang luhur, kang tansah kaaturaké déning Kristus. Dheweke weruh manawa piwulang Panjenengane nempatake wong-wong mau ana ing papan kang ndadekake kaserakahan lan pamrihé kabukak tanpa tutup, lan dheweke mutusaké arep matèni Panjenengane. Dheweke sengit marang tuladha Panjenengane ing bab kabeneran lan kasalihan sarta kasukman kang luhur kang kaandharaké ing sakehe kang ditindakaké Panjenengane. Sakabèhé urip Panjenengane dadi panyaruwe tumrap sipat mentingaké awaké dhéwé wong-wong mau, lan nalika ujian kang pungkasan teka, yaiku ujian kang tegesé manut tumeka urip langgeng utawa ora manut tumeka pati langgeng, dheweke nampik Sang Suci saka Israel. Nalika wong-wong mau dipréntah milih antarané Kristus lan Barabas, dheweke padha mbengok, ‘Lepasna Barabas kanggo aku kabèh!’ Lukas 23:18. Lan nalika Pilatus takon, ‘Mulané, apa kang kudu daklakokaké marang Yésus?’ dheweke padha mbengok kanthi galak, ‘Salibna Panjenengane!’ Matius 27:22. ‘Apa aku kudu nyalib Ratumu?’ pitakonné Pilatus, lan saka para imam lan para panguwasa metu wangsulan, ‘Kajaba Kaisar, kita ora duwé ratu.’ Yokanan 19:15. Nalika Pilatus ngumbah tangane, matur, ‘Aku ora kaluputan ing getihé wong bener iki,’ para imam banjur gabung karo wong akèh kang bodho mau kanthi nyatakaké kanthi panas, ‘Getihé tumiba marang awaké dhéwé lan marang anak-anak kita.’ Matius 27:24, 25.”

“Mangkono para panggedhé Yahudi wis netepaké pilihane. Kaputusané kacathet ana ing kitab kang dideleng déning Yohanes ana ing asta Panjenengané kang lenggah ana ing dhampar, kitab kang ora ana wong siji waé kang bisa mbukak. Kanthi sakèhé sipat dendemé, kaputusan iki bakal katon ana ing ngarepé wong-wong mau ing dina nalika kitab iki kawiyak déning Singa saka taler Yehuda.

“Bangsa Yahudi ngugemi kanthi raket pamanggih manawa wong-wong mau iku para kasengsemane swarga, lan manawa wong-wong mau bakal tansah kaluhuraké minangka pasamuwané Allah. Wong-wong mau iku anak-anaké Abraham, mangkono pangandikané, lan dhasar kasugihané wong-wong mau katon mangkono jejegé nganti wong-wong mau nantang bumi lan swarga supaya ngrebut hak-haké wong-wong mau. Nanging lumantar urip kang ora setya wong-wong mau lagi nyawisaké paukuman saka

swarga lan kapisahan saka Allah.

“Ing pasemon bab kebon anggur, sawisé Kristus nggambarake ing ngarsané para imam tumindak puncaking piala sing bakal dilakoni déning wong-wong mau, Panjenengané banjur ndhawuhake pitakon iki marang wong-wong mau, ‘Mulane manawa Gustining kebon anggur iku rawuh, apa kang bakal ditindakaké marang para panggarapé kebon mau?’ Para imam wis ngetutaké carita mau kanthi kapentingan kang banget, lan tanpa nggatekaké sesambungané perkara iku karo awake dhéwé, wong-wong mau bebarengan karo wong akèh padha mangsuli, ‘Wong-wong ala mau mesthi bakal dipatèni-Né kanthi sangsara, lan kebon angguré bakal dipasrahaké marang para panggarap liyané, kang bakal ngaturaké wohé marang Panjenengané ing mangsa-mangsané.’”

“Tanpa sadhar padha wus ngucapake paukuman tumrap awake dhewe. Gusti Yesus mandeng marang wong-wong mau, lan ing sangisoring paningalipun ingkang nembus, padha mangertos bilih Panjenenganipun maos rahasiaing manahipun. Kaallahanipun sumunar ing ngarsanipun kanthi kakuwatan ingkang boten saged kasamaran. Ing para wong tani punika padha nyumurupi gambaraning awake dhewe, lan kanthi boten kasengaja padha sesambat, ‘Mugi Gusti Allah nyegah!’”

Kanthi khidmat lan kebak sesal Kristus takon, “Apa kowe durung tau maca ing Kitab Suci, Watu kang ditampik para tukang bangunan, iku uga kang wus dadi watu pasudhut; iki panggawéné Pangéran, lan iku nggumunaké ing paningal kita? Mulané Aku kandha marang kowé, Kratoning Allah bakal kajupuk saka kowé, lan bakal diparingaké marang sawijining bangsa kang ngasilaké woh-wohé. Lan sapa waé kang tiba ing watu iki bakal remuk; nanging sapa waé kang ketiban watu iki, bakal digiling nganti dadi bubuk.”

“Kristus mesthi wus ngindhari paukuman cilaka tumrap bangsa Yahudi saupama wong-wong iku nampani Panjenengané. Nanging meri lan drengki ndadèkaké wong-wong mau ora bisa dilunakké. Wong-wong mau netepaké yèn padha ora bakal nampani Gusti Yésus saka Nasarèt minangka Mesias. Wong-wong mau nolak Pepadhang donya, lan wiwit nalika iku uripé kabebeng déning pepeteng kaya petenging tengah wengi. Paugeran cilaka kang wis dinubuataké banjur tumiba marang bangsa Yahudi. Hawa-nepsuné dhéwé kang galak, tanpa kendhali, ndadèkaké karusakané. Ing bebenduné kang wuta, wong-wong mau padha numpes siji lan sijiné. Kasombongané kang mbrontak lan wangkal ndhatengaké bebenduné para penakluk Romawi marang wong-wong mau. Yérusalèm dirusak, Padaleman Suci dirubuhaké nganti dadi reruntuhan, lan panggonané dibajak kaya sawah. Anak-anak Yéhuda padha tiwas lumantar cara-cara pati kang paling nggegirisi. Yuta-yuta wong didol kanggo dadi abdi ing tanah-tanah kapir.”

“Minangka sawijining bangsa, wong-wong Yahudi wus gagal netepi karsané Allah, lan kebon anggur iku banjur kapundhut saka tangané wong-wong mau. Hak-hak istimewa kang wus padha disalahgunakaké déning wong-wong mau, sarta pakaryan kang wus padha disepelekkaké, banjur dipasrahaké marang wong liya.

“Pasemon bab pakebonan anggur iku ora mung katrapake marang bangsa Yahudi bae. Ing kono ana piwulang kanggo kita. Pasamuwan ing jaman iki wis kaparingan hak-hak istimewa lan berkah-berkah gedhé déning Gusti Allah, lan Panjenengané ngarep-arep woh sing cocog karo iku.” Christ’s Object Lessons. 284–296.

Kitab Yoel ngenali sajarah udan pungkasan ing pungkasaning donya. Udan pungkasan iku pesen pepènget pungkasan saka Allah, yaiku pesené malaékat katelu saka Wahyu patbelas. Sanadyan udan pungkasan nglambangaké pesené malaékat katelu, iku uga nglambangaké prosès komunikasi antarane Ketuhanan lan manungsa kaya dilambangaké déning lenga emasé Zakharia, udan wiwitan lan udan pungkasan, geni saka misbyah, lan pratandha-pratandha liyané. Udan pungkasan iku ora mung sawijiné pesen, lan prosès komunikasi antarane Allah lan manungsa, nanging uga mung siji-sijiné “metodologi” sinucekaké kanggo nyinaoni Kitab Suci sing ditetepaké ing Sabdané Allah. Metodologi iku yaiku “baris ing dhuwur baris” kagungané Yesaya sing kapanggih ana ing pasal wolulikur.

Ing wiwitaning Israèl kuna lan uga Israèl modern, Allah, “sang juru tetanen anggur,” nuntun Israèl “metu saka ara-ara samun.” Apa iku pambuwangan sajrone patang atus telung puluh taun ana ing Mesir, utawa pambuwangan ing jaman Peteng wiwit taun 538 nganti taun 1798, Israèl dipethuk metu saka “ara-ara samun,” amarga “ara-ara samun” iku pralambanging kaulon lan pambuwangan. Apa Israèl harfiah ing jaman kuna utawa Israèl rohani ing jaman modern, Allah ngluwari wong-wong mau saka pambuwangan ing ara-ara samun lan “netepaké” wong-wong mau “minangka kagungan pilihané piyambak, pakebonan anggur kagungané Pangéran,” kang katimbalan dadi para imam lan para pangeran, sing “kapracayakake” kalenggahan kanggo makili “pangandika-pangandika Allah.” “Pangandika-pangandika” iku, tumrap Israèl kuna yaiku Toret, lan tumrap Israèl modern yaiku Toret lan uga kitab-kitab ramalan.

“Gusti Allah wis nimbali pasamuwané ing jaman iki, kaya Panjenengané nimbali Israèl jaman kuna, supaya madeg dadi pepadhang ing bumi. Kanthi golok pamisah kayektèn kang kuwasa, yaiku piweling saka malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, Panjenengané wis misahaké wong-wong mau saka pasamuwan-pasamuwan lan saka donya, supaya digawa menyang caket suci karo Panjenengané piyambak. Panjenengané wis ndadèkaké wong-wong mau dadi para panyimpening angger-anggeré lan wis masrahaké marang wong-wong mau kayektèn-kayektèn gedhé saka wangsit kanggo jaman iki. Kaya wahyu-wahyu suci kang dipasrahaké marang Israèl jaman kuna, iki kabèh minangka kapitadosan suci kang kudu dikabarké marang jagad. Telung malaékat ing Wahyu 14 nglambangaké umat kang nampani pepadhangé piweling-piweling Gusti Allah lan banjur maju dadi para wakilé kanggo ngunèkaké pepéling ing saindhenging dawa lan ambané bumi.” Testimonies, jilid 5, 455.

Israèl modern katetepaké kanggo martakaké panguwuh sora saka malaékat katelu ing sangisoré kakuwasaning udan pungkasan, nalika nglairaké wataking Kristus ana ing pengalaman pribadiné déwékan ana ing sangisoré kakuwasaning Roh Suci. Panguwuh sora saka malaékat katelu kaleksanan nalika pametu udan pungkasan, ing sawijining mangsa

nalika pesen udan pungkasan palsu bab katentreman lan kaamanan lagi dipunpromosèkaké déning sawijiné golongan wong sing padha mendem déning anggur Babil. Iku wong-wong mendemé Éfraim miturut Yésaya lan para ngombé anggur miturut Yowèl, sing anggur anyaré kasirnakaké saka cangkemé. Wong-wong sing nampa pesen udan pungkasan kang sejati digambaraké déning Dhanièl, Misaèl, Hananya, lan Azarya, sing nampik panganan Babil kanggo gantiné pangan swarga. Iku wong-wong satus patang puluh papat èwu sing ngidungaké kidungé Musa lan Sang Cempé, nanging uga kidunging pakebonan anggur, awit pasemon pakebonan anggur mau kaleksanan ing sajarahé Musa ing wiwitaning sesambetan prajanjian Israèl kuna, lan kaleksanan manèh ing pungkasaning sesambetan prajanjian Israèl kuna ing sajarah Sang Cempé.

Kidung bab pakebonan anggur iku dipunpungkasi kanthi umat prajanjian ingkang rumiyin kapenggak nalika umat prajanjian ingkang anyar nembe dipunrabi dening Pangéran. Pangéran nglangkahi wong-wong ingkang pejah sajroning lelampahan patang dasa taun ing ara-ara samun lan mlebet ing prajanjian kaliyan Yosua ing wekdal ingkang sami nalika Panjenenganipun pegatan kaliyan wong-wong ingkang badhé pejah mau. Pangéran nembe pegatan kaliyan Israèl kuna ing wekdal ingkang sami nalika Panjenenganipun ngrabi pasamuwan Kristen. Alfa utawi wiwitaning sajarah dipunwakili déning Musa, lan omega dipunwakili déning Sang Cempening Allah. Sajarah ingkang dipunwakili déning kaloronipun punika inggih sajarah pasemon bab pakebonan anggur, mila kidung bab pakebonan anggur kagunganipun Yesaya punika inggih kidungipun Musa lan Sang Cempening Allah miturut Yokanan Sang Panerang Wahyu.

Kita badhé nerusaké pamanggih-pamanggih punika ing artikel salajengipun.

“Iki dudu tembungé Sister White, nanging pangandikané Pangéran, lan utusané Panjenengané wis maringaké iku marang aku supaya dakparingaké marang kowé. Allah nimbali kowé supaya aja manèh nyambut-gawé kanthi ancas kang nentang Panjenengané. Akèh piwulang wis kaparingaké ngenani wong-wong sing ngakoni awake Kristen nalika sajatiné padha mratélakaké sipat-sipaté Iblis, lan kanthi roh, tembung, lan tumindak padha ngalang-alangi majuning kayektèn, sarta mesthi wae lagi ngetutaké dalan kang dituntun déning Iblis. Ing kekandelaning atiné, padha ngrebut wewenang kang babar pisan dudu kagungané, lan kang ora pantes dienggo déning wong-wong mau. Pangandikané Sang Guru Agung, ‘Aku bakal mbalikaké, mbalikaké, mbalikaké.’ Wong-wong ing Battle Creek padha kandha, ‘Padalemané Pangéran, padalemané Pangéran iku kita,’ nanging padha migunakaké geni umum. Atiné padha ora dilunakaké lan ditundhukaké déning sih-rahmaté Allah.” Manuscript Releases, jilid 13, 222.

“Kasabarane Gusti Allah duwe sawijining ancas, nanging kowe padha ngremukake iku. Panjenengane nglilani sawijining kahanan dumadi sing satemene kowe kepengin mengko bisa dicegah, nanging nalika iku wis kasep. Gusti Allah dhawuh marang Élia supaya njebadi Hazael kang kejem lan licik dadi ratu ing Siria, supaya dheweke dadi pecut tumrap Israèl kang nyembah brahala. Sapa sing ngerti apa Gusti Allah ora bakal nglirwakake kowe marang panipuan-panipuan sing koktresnani? Sapa sing ngerti manawa para juru martakake kang setya, teguh, lan bener kuwi mbokmenawa dadi

wong-wong pungkasan sing bakal nyaosake Injil katentreman marang pasamuwan-pasamuwan kita kang ora duwe panuwun? Bisa uga para pangrusak iku wis lagi dilatih ana ing sangisore tangane Sétan lan mung ngenteni lungahe sawetara panji-panji maneh supaya njupuk papané, lan kanthi swaraning nabi palsu padha nguwuh, ‘Tentrem, tentrem,’ nalika Pangéran durung ngandika tentrem. Aku arang nangis, nanging saiki aku rumangsa mripatku kabut déning eluh; eluh iku tumetes ing dhuwur kertasku nalika aku nulis. Bisa uga ora suwe manèh sakehing pamedhar wangsit ana ing antarané kita bakal rampung, lan swara sing wis nggerakake umat bisa uga ora bakal ngganggu turu kadonyané manèh.”

“Nalika Gusti Allah nindakaké pakaryané kang anèh ana ing bumi, nalika tangan-tangan suci ora manèh ngusung pethi prejanjian, bilai bakal tumiba marang bangsa iku. O, saumpama kowé wus mangertèni, ya kowé uga, ing dina iki, prakara-prakara kang gegayutan karo katentremanmu! O, muga-muga bangsa kita, kaya dene Niniwe, padha mratobat kanthi sakehing kakuwatané lan precaya kanthi gumolonging ati, supaya Gusti Allah ngedohaké bebenduné kang murub saka wong-wong mau.” Testimonies, jilid 5, 77.

“Yèn panjenengan nguja pambangkanganing manah, lan marga saka gumunggung lan kabeneraning dhiri ora ngakoni kaluputan panjenengan, panjenengan bakal katilar manut godhané Iblis. Yèn nalika Gusti mratelakaké kasalahan panjenengan, panjenengan ora mratobat utawa ngakoni dosa, pangayomaning pangrèhanipun bakal nggawa panjenengan lumaku ing lemah kang padha bola-bali. Panjenengan bakal katilar nindakaké kaluputan kang sipaté padha, panjenengan bakal terus kekurangan kawicaksanan, lan bakal nyebut dosa minangka kabeneran, lan kabeneran minangka dosa. Akeh banget panipuning daya pangapusi kang bakal ngrembaka ing dina-dina wekasan iki bakal ngubengi panjenengan, lan panjenengan bakal ngowahi pemimpin, nanging ora ngerti yèn panjenengan wis nindakaké mangkono.” Review and Herald, December 16, 1890.